

Sacramentsdag

Sacramentsdag is een feest, dat pas in de dertiende eeuw door de kerk is ingesteld. Blijkbaar had men er behoefte aan, om de centrale betekenis van het sacrament van de eucharistie, dat in feite al op Witte Donderdag wordt herdacht, nog eens extra te onderstrepen. Het Laatste Avondmaal, dat we op Witte Donderdag gedenken, maakt onlosmakelijk deel uit van het hele Paasgebeuren. De eucharistie kan daarvan dus niet los worden gedacht. Telkens weer gedenken we tijdens de eucharistie de Verrijzenis van Christus.

Het woord eucharistie betekent dankzegging! Nu is dankzegging op tal van manieren mogelijk, binnen én buiten de kerk. Maar dankbaarheid is wel een basisgrondhouding, niet alleen om vruchtbaar aan de eucharistie te kunnen deelnemen, maar ook om positief in het leven te kunnen staan. Waarvoor zeggen wij dank? Allereerst voor het leven zelf. Als we God niet kunnen danken voor het leven dat we van Hem gekregen hebben wordt eucharistie vieren een contradictie, een tegenspraak. Als we zeggen dat we het leven van God gekregen hebben, betekent dat, dat het leven niet ons bezit is. We hebben het gekregen en we zullen bereid moeten zijn het ook weer terug te geven, allereerst aan elkaar, en uiteindelijk aan God.

In de lezingen van deze dag wordt op drie verschillende manieren een beeld gegeven van wat eucharistie is. De eerste lezing, waarin Abram bezoek krijgt van Melchisédek, speelt zich af tegen de achtergrond van oorlogen tussen 9 koningen. Oorlogen die zoals altijd gaan om land en economisch gewin. De 10e koning, Melchisédek, staat daar lijnrecht tegenover: Melchisédek betekent namelijk Koning van gerechtigheid. En hij is koning van Salem, dat betekent Koning van de Vrede. Welnu, deze vrededorst biedt Abram brood en wijn aan. Het is niet moeilijk om daar het brood en de wijn van de eucharistie in te herkennen, want Melchisédek zegent God en Abram. Temidden van zoveel geweld en onrecht ontmoeten we hier dus een koning die tegelijk priester is en laat zien dat vrede begint met gerechtigheid. Abram heeft dat begrepen, want hij geeft een tiende weg van alles wat hij bezit.

De christelijke traditie ziet daarom in Melchisédek ook wel een voorafbeelding van Christus, die in de gedaante van Brood en Wijn zichzelf geheel wegschenkt. We hoorden dat ook in de brief van Paulus aan de Korinthiërs.

In het evangelie hoorden we het bekende verhaal van de broodvermenigvuldiging, een verhaal dat maar liefst zes keer in de evangeliën voorkomt. Het is dus een belangrijk verhaal. Want het verhaal is een beeld van de zichzelf wegschenkende liefde. Immers, normaal is dat wanneer je iets weggeeft, je minder overhoudt; maar bij de liefde is het andersom: hoe meer je ervan weggeeft, hoe meer je overhoudt! Daarom is ook het verhaal van de broodvermenigvuldiging een beeld van de eucharistie.

Wanneer wij straks van dat brood gaan eten, en daarbij beamen dat dat het Lichaam van Christus is, dan wordt die betekenis met name bedoeld. Dan eten we de

richtingwijzer Gods, in de persoon van de verrezen Christus. Daarom hoort de eucharistie onlosmakelijk bij het Paasfeest. Wanneer we straks van het brood gaan eten, dan eten we niet zomaar gewoon brood, en dan danken we niet alleen voor feit dat we het leven gekregen hebben, hoe belangrijk ook, maar dan nemen we Christus tot ons in die zin, dat we willen bevestigen, dat we zijn woorden, zijn manier van leven, zijn weg die Hij ons voorhoudt, serieus nemen en na willen volgen. Ook straks als deze viering is afgelopen en we allemaal weer naar huis gaan. Dan is Christus werkelijk tegenwoordig in ons leven. In het brood dat we zo dadelijk nuttigen, én in ons gewone leven van alledag. Amen.

Jan van de Laar, pastor